

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Νικόλαος Σαββούδης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 20, 2019

Γεννήθηκε τό 1899 στό Γυαλί Τσιφλίκι τής Μ. Ασίας. Μετά τόν ξεριζωμό τών Έλλήνων από τήν Μικρασία, ήρθε ως πρόσφυγας στό χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής. Όταν ήρθε σέ ηλικία γάμου νυμφεύθηκε καί από τόν γάμο του απέκτησε μία κόρη καί έγγόνια. Η σύζυγός του είχε δύσκολο χαρακτήρα καθώς καί ο γαμπρός του. Τούς αντιμετώπιζε όμως μέ ήρεμία.

Ήταν γενικά ήρεμος άνθρωπος. Ζούσε σάν άσκητής, νήστευε πολύ, μελετούσε βιβλία έκκλησιαστικά καί άσκητικά, πού έφερε από τήν «πατρίδα», καί συμβούλευε τά έγγόνια του δίνοντάς τους έφόδια για τήν ζωή.

Όλη τήν εβδομάδα βοσκοΰσε τά πρόβατα. Τό Σάββατο τό απόγευμα επέστρεφε στό σπίτι καί έτοιμαζόταν για τήν θεία Λειτουργία τής Κυριακής.

Στήν Έκκλησία διακονούσε ανάβοντας τά καντήλια καί βοηθώντας τόν ιερέα.

Έκανε αγαθοεργίες. Στήν περίοδο τής Κατοχής έκρυψε έναν Άγγλο για να του σώση τήν ζωή, τόν περιποιήθηκε όταν αρρώστησε, καί τόν φιλοξένησε όσο διάστημα χρειάστηκε.

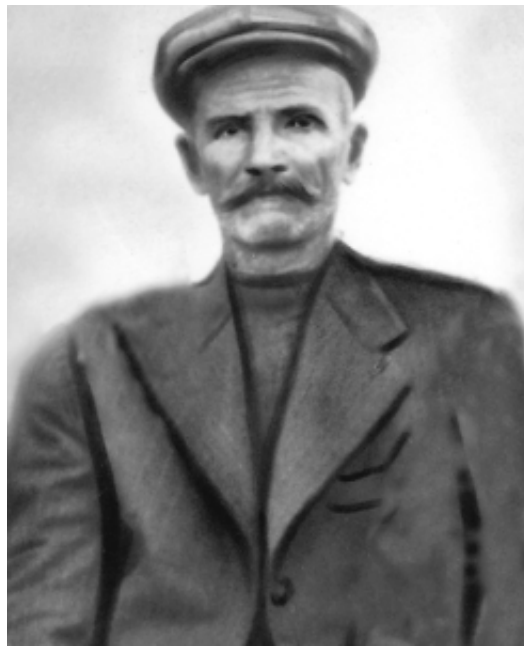
Όταν πέθανε ένας συγχωριανός του, πού η οικογένειά του ήταν φτωχή καί δέν είχε χρήματα για τήν κηδεία, ο Νικόλαος πήγε κρυφά στό σπίτι τους καί άφησε χρήματα. Οι άνθρωποι του σπιτιού ποτέ δέν έμαθαν ποιός «καλός άγγελος» τούς έστειλε τήν βοήθεια.

Φιλοξενούσε συχνά στό σπίτι του ανθρώπους περαστικούς πού νυχτώνονταν στό χωριό.

Τόν Νικόλαο Σαββούδη είχα γνωρίσει και ό γέροντας Γρηγόριος, πνευματικός τής Ί. Μ.Τιμίου Προδρόμου Μεταμορφώσεως, ό όποϊος άναφέρει:

«Βρισκόμουν στό χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής. Μόλις είχα φθάσει και στην σκιά κάποιου πεύκου συζητούσα μέ 5-6 χωρικούς. Σέ λίγο έφθασε εκεί και κάποιος μεσόκοπος, πενηντάρης περίπου, χαιρέτησε και στάθηκε σιωπηλός παραπέρα. Ένας έκ τών χωρικών μου είπε: “Αυτός πάει τά μεσάνυχτα στην Έκκλησία και άνάβει τά καντήλια για νά βλέπουν οί Άγιοι”.

»Έτσι γνώρισα τόν μπαρμπα-Νικόλα Σαββούδη. Έπειδή πήγαινα συχνά στό χωριό Βατοπέδι Χαλκιδικής, πάντοτε τόν έβλεπα σιωπηλό, ήρεμο και γαλήνιο. Πάντα πρώτος στην Έκκλησία. Στεκόταν δίπλα στό ψαλτήρι και ψιθύριζε παρακολουθώντας τόν ιεροψάλτη. Μόνον εκεί άκουγες τήν φωνή του σε πολύ χαμηλό τόνο. Μόλις καταλάβαινες ότι έψελνε. Έλεγε και τό “Πάτερ ήμών”, πάντοτε ήταν δικό του.

»Μυστήριο ό μπαρμπα-Νικόλας. Κάποια μέρα πήγα στό σπίτι του, -ένα ήμιυπόγειο, άπλό, άπέριττο, για πάτωμα είχα τσιμέντο, άσκητικώτατο-, για νά τόν γνωρίσω καλύτερα. Στόν πάνω όροφο έμενε ό γαμπρός του πού, όπως άργότερα έμαθα, τόν κακομεταχειριζόταν. Ήταν πολύ νευρικός αλλά ό μπαρμπα-Νικόλας κουβέντα δέν έλεγε για αυτόν. Νόμιζες πώς δέν είχα μιλιά. Όμως ό μπαρμπα-Νικόλας όχι μόνον ήξερε να μιλά μά και διάβαζε Πατέρες.

»Έκει είδα έκτός άπό τόν άγιο Δαμασκηνό και άλλους Πατέρες, φιλοκαλικούς και μή. Όλα αυτά τά βιβλία τά μελετούσε ό μπαρμπα-Νικόλας και φαίνεται πώς προσπα-

Θοῦσε νά βάλῃ σέ ἐφαρμογή τήν πατερική διδασκαλία γι' αὐτό ἐκτός ἀπό τήν σιωπή ἦταν στολισμένος καί μέ ἄλλες ἀρετές. Ποτέ δέν ἀσχολεῖτο μέ τούς ἄλλους. Ἄν καί τόν περιέπαιζαν οἱ συγχωριανοί του, αὐτός τούς ἀντιμετώπιζε μέ τήν σιωπή του καί μ' ἓνα ἐλαφρό μειδίαμα.

»Ἄπ' ὅσα εἶδα πρέπει νά ἔκανε ἄσκηση μεγάλη καί νά ἀγαποῦσε τήν προσευχή. Κανείς ὅμως δέν γνώριζε τί προσευχές ἔκανε μόνος μόνω Θεῷ. Πολλά μυστικά πῆρε μαζί του, γιατί ἦταν πολύ σιωπηλός. Ἀπό τούς χωρικούς ἔμαθα ὅτι ζοῦσε μέ τά χρήματα πού τοῦ ἔστελνε κάποιος Ἄγγλος πρῶην ἀξιωματικός, ἀπό εὐγνωμοσύνη γιατί στήν Γερμανική Κατοχή ὁ μπαρμπα-Νικόλας μέ κίνδυνο ζωῆς τόν ἔκρυψε στό σπίτι του καί τόν γλύτωσε ἀπό τούς Γερμανούς.

»Στίς 24 Νοεμβρίου 1969 μέ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ ἀγαθός καί ἡσυχος Νικόλαος ἔκλεισε τά μάτια του. Τά ἄφησα ὅλα καί πῆγα στό Βατοπέδι. Τόν διαβάσαμε καί «τόν φυτέψαμε» (θάψαμε), ὅπως λένε οἱ χωρικοί, γιά νά ἀνθίσῃ στήν αἰωνιότητα. Τό πρόσωπό του ἦταν γαλήνιο μέσα στό φέρετρο, νόμιζες πώς κοιμόταν.

»Πέρασαν τρία χρόνια ἀπό τήν κοίμησή του καί τρεῖς εὐλαβεῖς γυναῖκες, πολύ γνωστές μου, πῆγαν νά τόν ξεθάψουν, νά κάνουν ἀνακομιδή. Ὅταν βρῆκαν τό λείψανό του τᾶχασαν. Ἦταν ἀκέραιο, ὀλοκίτρινο καί ἀνέδιδε ἀπαλή εὐωδία! Ἡ κ. Βαρβάρα, μία ἀπό τίς τρεῖς, τό σήκωσε λίγο μέ τά χέρια της καί εἶδε ὅτι ἦταν πολύ ἐλαφρό. «Σάν νά ἦταν μόνο κόκκαλα μέ τό δέσμα», ὅπως ἔλεγε.

»Ἐκπληκτες μπροστά στό πρωτοφανές καί ἀπροσδόκητο γεγονός, μή γνωρίζοντας τί νά κάνουν, θεώρησαν καλό νά θάψουν πάλι τό τίμιο λείψανο τοῦ μακαρίου Νικολάου Σαββούδη».

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

(Από το βιβλίο «[Ἀσκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ἱερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)